

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoCsp/20/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122248419
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6122248419.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, zastúpený Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, proti žalovanému: Q. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX/X, XXX XX O. O., o zaplatenie 6.320,22 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 17Csp/14/2022 - 102 zo dňa 09. marca 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol (I. výrok) a žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal (II. výrok).

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 6.320,22 EUR s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu Tatra banka, a. s., so sídlom Hodžovo námestie 3, Bratislava (ďalej len „právny predchodca“), uzavrel so žalovaným dňa 22. 02. 2018 zmluvu č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), ktorej súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky. Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky aj napriek opakovaným výzvam právneho predchodcu žalobcu, ktorý v súlade s § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v lehote nie kratšej ako 15 dní upozornil žalovaného na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Žalovaný porušil zmluvne povinnosti, a tak právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 04. 03. 2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a zároveň vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Žalovaná suma vo výške 6.320,22 EUR pozostávala z neuhradenej istiny vo výške 5.993,52 EUR, z riadneho úroku vo výške 300,90 EUR, z úroku z omeškania vo výške 10,80 EUR a z poplatkov vo výške 15 EUR. Žalovaný potom, čo bola postúpená pohľadávka zo strany právneho predchodcu ako postupcu na žalobcu ako postupníka na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09. 11. 2021 nevykonával žiadnu úhradu.

3. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalovaný s právnym predchodcom žalobcu uzavrel zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 6.500 EUR, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v splátkach po 130,75 EUR mesačne s počtom 72 splátok. Žalovaný si povinnosti z uzavretej zmluvy riadne a včas neplnil a prestal uhrádzať dohodnuté splátky. Právny predchodca žalobcu z dôvodu porušenia povinnosti žalovaného oznámením zo dňa 04. 03. 2019, vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru (ďalej len „oznámenie“), ktorá mala nastať dňom doručenia

oznámenia, pričom na vyhlásenie mimoriadne splatnosti úver podľa tvrdenia žalobcu bol žalovaný písomne upozornený, a to listinou označenou ako „Výzva pred mimoriadnou splatnosťou“ zo dňa 01. 02. 2019 (ďalej len „výzva“). Právny predchodca žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 09. 01. 2021 postúpil pohľadávku voči žalovanému na žalobcu. Okresný súd z úradnej povinnosti skúmal aktívnu vecnú legitimitáciu, ktorá v danom prípade súvisí aj so splnením podmienok určených v § 17 zákona č. 129/210 Z. z. v spojení s § 53 ods. 9 OZ a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „ZoB“). Konštatoval, že žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz o tom, žeby výzvu doručil žalovanému, a že táto sa týka predmetného úveru, keďže v tejto sú uvedené úvery s identifikačnými údajmi úverov, ale ani jeden z nich nemá bližší identifikačný údaj týkajúci sa zmluvy o úvere. Žalobca o doručení výzvy, ako aj oznámenia predložil súdu prvej inštancie len podacie hácky o doručovaní týchto písomností žalovanému prostredníctvom pošty. Podľa názoru prvoinštančného súdu, tieto nepreukazujú, že uvedená výzva a oznámenia sa skutočne dostali do dispozičnej sféry žalovaného. Podací hárok preukazuje len odoslanie zásielky. Dôkazné bremeno doručenia výzvy a oznámenia zaťažovala žalobcu. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepredložil žiaden dôkaz o vyhotovení a doručení výzvy ako aj oznámenia, nemohlo tak dôjsť k účinnému zosplateniu úveru v čase pred postúpením pohľadávky na žalobcu. Okresný súd tak dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu nemohol platne postúpiť na žalobcu pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní, nakoľko v čase postúpenia sa nejednalo o splatnú pohľadávku, a preto takéto postúpenie pohľadávky je neplatné pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ. Žalobca v konaní nepreukázal aktívnu vecnú legitimitáciu, a preto okresný súd žalobu zamietol.

4. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Žalobca v konaní úspešný nebol a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný žiadne trovy konania nevznikli, a preto rozhodol tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal.

5. V zákonnej lehote podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie žalobca, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Žiadal rozsudok okresného zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, prípadne navrhol zrušiť rozsudok okresného súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Podľa názoru žalobcu, jeho právny predchodca v posudzovanom prípade vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky, t. j. požiadal o zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku neplnenia splátok riadne a včas v súlade s § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ. Žalovaný bol pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vyzvaný k úhrade omeškaných splátok úveru výzvou zo dňa 01. 02. 2019, pričom bol upozornený aj na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ. Mal za to, že jeho právny predchodca platne podaním zo dňa 04. 03. 2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca sa nestotožnil s právnym názorom prvoinštančného súdu, podľa ktorého nepreukázal doručenie písomnej výzvy v zmysle § 53 ods. 9 OZ a oznámenia podľa § 565 OZ žalovanému. V tejto časti považuje rozhodnutie okresného súdu za absurdné a v rozpore so všeobecne rešpektovanou teóriou dôjdenia. Uviedol, že prejav vôle voči neprítomnej osobe je účinný od okamihu, keď sa dostane do sféry jej dispozície. Táto situácia sa posudzuje objektívne a ak sa preukáže, že adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle (tak ako v súdenom prípade, kedy žalobca preukázal zaslanie výzvy na adresu žalovaného), dochádza k pôsobeniu tohto jednostranného právneho úkonu voči adresátovi bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Žalobca bol toho názoru, že by bolo v extrémnom rozpore so zásadou spravodlivosti, ak by súd vyhýbanie sa preberaniu zásielok zo strane dlžníka pripisoval na úkor jeho veriteľa, ktorý by tak vo vzťahu k svojmu dlžníkovi bol tak povediac „bezmocný“ a nemohol by účinne vyvolať žiadne právne následky vo vzťahu k neplneniu zmluvných povinností zo strany dlžníka. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za nepreskúmateľný, nakoľko z vykonaných dôkazov nesporne vyplýva, že žalovanému bola predmetná výzva riadne odoslaná a doručená, avšak prvoinštančný súd napriek predloženým dôkazom dospel k záveru o opaku. Pre úplnosť poukázal na tú skutočnosť, že identifikácia úveru: J. z výzvy, vyplýva z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok, oznámenia ako aj oznámenia o postúpení pohľadávky, pričom ide o interné označenie spotrebiteľského úveru. Vo vzťahu k otázke doručovania poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov. Ďalej uviedol, že uvedené skutočnosti, a teda doručovanie predmetných listín žalovaný žiadnym spôsobom kvalifikovane nepoprel v zmysle § 151 ods. 1 CSP. Rovnako v tomto smere poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, z ktorých citoval. Žalobca nepopiera, že v zmysle § 295 CSP môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, avšak v žiadnom prípade ho ust. § 295 CSP neopravňuje k popretiu skutkových tvrdení strany sporu za druhú stranu sporu, a to

ani v prípade, ak je touto stranou spotrebiteľ. Súd v danom prípade podľa názoru žalobu prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu vyjadrenú v čl. 1 CSP.

7. Na základe odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario) s použitím § 219 ods. 3 CSP a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v súlade s § 387 ods. 1, 2 CSP.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Podľa názoru odvolacieho súdu, rozhodnutie prvoinstančného súdu spĺňa parametre riadne a dostatočne odôvodneného rozhodnutia. Okresný súd sa dostatočne vysporiadal s rozhodujúcimi argumentmi žalobcu. V odôvodnení rozsudku okresný súd náležite vysvetlil dôvody, pre ktoré žalobu zamietol, citoval ustanovenia zákona, ktoré aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odvolací súd nezistil nesprávnosť procesného postupu okresného súdu. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd svoje rozhodnutie aj náležite, presvedčivo odôvodnil, teda tak, ako ukladá ust. § 220 ods. 2 CSP, rozsudok je preskúmateľný súdom druhej inštancie.

11. Zo skutkového stavu, tak ako ho zistil súd prvej inštancie, vyplýva, že na základe zmluvy o úvere bol žalovanému zo strany právneho predchodcu žalobcu ako veriteľa poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 6.500 EUR s výškou úrokovej sadzby 12,90% ročne, s výškou RPMN 15,59% a priemernou RPMN 11,95%. Žalovaný ako dlžník sa na druhej strane zaviazal úver splatiť v pravidelných 72 mesačných splátkach po 130,75 EUR s doplnkovým poistením vo výške 2,48 EUR, s termínom splátky vždy 20-tého dňa príslušného kalendárneho mesiaca. Celková čiastka, ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť, predstavovala sumu 9.544 EUR.

12. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou argumentáciou žalovaného, ale iba v rozsahu identifikácia poskytnutého úveru vo výzve. Je pravdou, že právny predchodca žalobcu vo výzve vyzval žalovaného na uhradenie viacerých dlžných súm z poskytnutých úverových vzťahov, resp. produktov, ktoré mu boli poskytnuté zo strany právneho predchodcu žalobcu, a s ktorými bol v omeškaní. Jedným z nich bol aj úver poskytnutý žalovanému na základe zmluvy o úvere, ktorý bol označený identifikačným údajom J Ide o interné označenie úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu, pričom ako správne poukázal v odvolaní žalobca, uvedené je možno stotožniť s identifikačným údajom uvedeným nie len v oznámení, ale aj v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok, v oznámení o postúpení pohľadávky zo dňa 12. 11. 2021, ale taktiež aj z výpisu z úverového účtu, a preto je možné stotožniť výzvu s poskytnutým úverom na základe zmluvy o úvere.

13. Z odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že k zamietnutiu žaloby došlo z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Predmetom prieskumu odvolacím súdom sa tak stala otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, na ktorú je potrebné prihliadnuť z úradnej povinnosti a skúmať jej splnenie počas celého konania.

14. Odvolací súd poukazuje na to, že aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, ako to už bolo spomenuté vyššie. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu, t. j. aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok alebo tieto nároky naňho prešli zákonným spôsobom. Z hľadiska posúdenia

vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom tohto hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 192/2004).

15. V danom prípade sa právny predchodca žalobcu rozhodol zosplatiť úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere ešte pred konečným termínom jeho splatnosti, nakoľko žalovaný si neplnil svoje zmluvné povinnosti riadne a včas. Pri zosplatnení spotrebiteľského úveru, je potrebné mať na vedomí, že veriteľ je podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ časovo limitovaný na využitie práva na zosplatnenie úveru, ktoré musí uplatniť podľa § 565 OZ najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky po splátke, od splatnosti ktorej uplynuli tri mesiace a omeškanie s ňou trvá, t. j. pre ktorú došlo k zosplatneniu, teda do splatnosti tejto splátky, ktorá bezprostrednej nadväzuje na splátku od splatnosti, ktorej uplynuli tri mesiace, musí veriteľ právo na zosplatnenie využiť, inak mu toto právo zaniká. Ak teda veriteľ svoje právo nevyužil alebo ho nevyužil včas, tak nedochádza k splatnosti celého úveru, ale platí pôvodné dojednanie strán, že dlh je splatný v splátkach (k tomu pozri. JUDr. Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax (komentár), EUROUNION, spol. s. r. o., rok 2015, str. 759).

16. Ďalšou podmienkou, ktorá súvisí s otázkou platného zosplatnenia je preukázateľné doručenie jednostranných právnych úkonov veriteľa (výzvy a oznámenia) do dispozičnej sféry dlžníka (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/162/2020 z 27.10.2021). Požiadavka preukázania dôjdenia (jednostranného) právneho úkonu (prejavu vôle) zaťažuje veriteľa ako odosielateľa do dispozičnej sféry dlžníka ako adresáta v zmysle § 45 ods. 1 OZ pre jeho platnosť a tým vznik práv alebo povinností, ktoré právne predpisy (v tomto prípade OZ) s takýmto právnym úkonom (prejavom vôle) spájajú, pričom podľa názoru odvolacieho súdu sa nejedná o formalistickú požiadavku.

17. Žalobca o doručení výzvy a oznámenia do dispozičnej sféry žalovaného predložil ako dôkaz poštový podací hárok (č. l. 27 a 29 spisu). Odvolací súd uvádza, že predloženie samotného elektronického podacieho hárku samo o sebe ešte nedokazuje, že došlo k dôjdeniu zásielky - výzvy a oznámenia aj do dispozičnej sféry žalovaného na adresu uvedenú v zmluve o úvere, t.j. nepreukazuje aký bol osud zásielky po jej odovzdaní na pošte. Aj keď odvolací súd chápe, že na doručovanie zásielky prostredníctvom poštového doručovateľa nemá odosielateľ vplyv a dosah, ust. § 45 ods. 1 OZ jednoznačne vyžaduje, aby prejav vôle došiel adresátovi - neprítomnej osobe. Nestačí teda v spore preukázať podanie zásielky na pošte, ale aj to, že pošta zabezpečila dôjdenie zásielky do dispozičnej sféry žalovaného ako adresáta, čím mu bola vytvorená objektívna možnosť oboznámiť sa s ňou a s jej obsahom. V danom prípade odvolací súd poukazuje taktiež na to, že právny predchodca žalobcu mal výzvu a oznámenie zasielať na adresu doručovania uvedenú v zmluve, pričom už samotné oznámenie o postúpení pohľadávky zasielal nielen na adresu doručovania podľa zmluvy, ale aj na adresu trvalého pobytu žalovaného (č. l. 30 a 31 spisu), pričom ani prvoinštančným súdom sa nepodarilo žalovanému doručiť žalobu na adresu doručovania uvedenú v zmluve.

18. Odvolací súd ešte dopĺňa, že ak právny predchodca žalobcu zasielal oznámenie a výzvu doporučené, o čom predložil podací hárok, ktorý sám o sebe nepreukazuje doručenie zásielky do dispozičnej sféry adresáta, nebránilo mu nič v tom, aby predložil súdu aj potvrdenie o sledovaní zásielky pod podacím číslom, pod ktorým bola evidovaná. Zároveň považuje odvolací súd za potrebné poukázať aj na to, že z obsahu samotných podacích hárkov nevyplýva ani to, čo malo byť predmetom odoslania, keďže v nich absentuje akákoľvek informácia o zásielke resp. možnosť jej identifikácie (napr. označením odosielanej zásielky identifikačným číslom, ktoré právny predchodca žalobcu používal vo svojich podaniach), keďže na podacom hárku sú len informácie o podacom čísle, adresátovi, spôsobu odoslania a cene za službu. Z obsahu podacieho hárku tak nemožno overiť, že jej predmetom mala byť práve výzva, či oznámenie.

19. Nepreukázanie splnenia podmienky doručenia výzvy, ale aj oznámenia do dispozičnej sféry žalovaného tak postačuje na prijatie záveru o neúčinnom zosplatnení úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu a následne tak nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle § 39 OZ z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.

ako aj § 92 ods. 8 ZoB , a preto žalobca nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou v tomto sporovom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018, v ktorého odôvodnení sa okrem iného uvádza: „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.).“ Okrem iného odvolací súd poukazuje aj na to, že v danom prípade absentuje aj samostatná výzva na v zmysle § 92 ods. 8 ZoB a jej doručenia do dispozičnej sféry žalovaného. Skrze spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno výzve, ale ani oznámeniu prisvedčiť charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 ZoB (viď. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31. 03. 2022 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. 10. 2022).

20. Vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa nerozporovania doručenia výzvy ako aj oznámenia samotným žalovaným, tak odvolací súd v tomto smere poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/230/2021 z 27. 04. 2022 podľa ktorého: „pasivita žalovaného nemôže mať automaticky za následok aplikáciu ustanovenia § 151 ods. 1 a 2 CS, t. j. povinnosť všeobecného súdu priznať akákoľvek uplatnený nárok.“ K predmetnému pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 246/2019 zo dňa 11. 06. 2019. Odvolací súd je pritom toho názoru, že preukázanie existencie aktívnej vecnej legitímácie zaťažuje práve žalobcu, ktorý ju musí preukázať bez akýchkoľvek pochybností.

21. Keďže žalobca nenadobudol aktívnu vecnú legitímáciu v dôsledku neúčinného zosplatnenia úveru a následnej neplatnosti postúpenia pohľadávky, ktorú otázku prvoinštančný súd posúdil a priori ako prvotnú, tak správne rozhodol, že žalobu žalobcu z dôvodu nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie v spore zamietol.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v nadväznosti na § 255 ods. 1 CSP. Keďže však v odvolacom konaní úspešnému žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva. Prihliadol pritom na čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonómiu, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018 uverejnené pod R72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018.

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

a) ktorému súdu je určené,

b) kto ho robí,

c) ktorej veci sa týka,

d) čo sa ním sleduje a

e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.